

פיקה

**כתבו : יובל לוברסקי ואילן
מונסטירסקי**

**עיצוב כריכה : יובל לוברסקי
ואילן מונסטירסקי**

בהנחיית: מאור רוש

נכתב במסגרת סדנת כתיבה יוצרת
חטיבת הביניים אורט גוטמן, נתניה

"הצילו! הצילו!" צעק בקול חנוק דן מהמרפסת
בקומה השלישית.

בן רגע הגיעו ניידות ואמבולנסים רבים למקום.
השעה הייתה שש בערב, תחילת החורף, השמים היו
מלאי עננים ולא נראו כוכבים, ארוחת השישי
טרם הסתיימה.

מנקודת מבטו של דן נראו אנשים קטנים, ממהרים
ולחוצים, אחוזי דיבוק.

ובאותה השנייה המחשבה היחידה שעלתה במוחו של
רועי הייתה שיכל היה למנוע את המצב.

לרוב, לא היה נלחץ רועי בקלות, אך באותו הרגע,
הרגיש כי העולם קרס תחתו, ושאת המצב לא ניתן
להחזיר לקדמותו. באותו רגע, שמע רועי במעורפל
את שני השוטרים שדברו על יד הניידת.

מדבריהם הצליח לקלוט כמה מילים, הוא שמע את
המילה ילד קטן, תרמית גדולה, ולעיתים גם שמע
את המילה סכנת מוות.

על יד הניידת עמד איש נוסף, הוא היה כהה עור,
השוטרים אזקו אותו והכניסו אותו לניידת
המשטרה.

מעתה ואילך ראה דן במטושטש, לא הצליח לקלוט
פרצופים וראה רק צלליות בודדות, השתעל

מספר פעמים וצנח אל הקרקע.

הדבר האחרון שראה רועי לפני שהתעלף היה את דן,
מובל על אלונקה אל תוך האמבולנס.

"איזה רעיון מטומטם" רטן לעצמו דן לפני שטיפולו
בבית החולים התחיל.

"ולא לשכוח להביא למחר אישורים", אמרה
המחנכת של רועי.

התלמיד האהוב על המחנכת רינה היה רועי כהן. כל
בוקר היה רועי מברך את המורות לשלום,
ומתיישב לבדו בשולחן. בית ספרו נחשב לטוב באזור,
בית הספר המחוזי ברמת אביב. כשהיה חוזר
מבית הספר הייתה מחכה לו אחותו הקטנה, טלי, מול
הטלוויזיה, היא הייתה בדיעבד אחות מושלמת,
היא אף פעם לא התלוננה ותמיד הייתה עוזרת
בעבודות הבית.

בלי אחותו החיים של רועי היו דלים
ומשעממים, חבריו העדיפו לשחק במחשב ולא לבלות
בחוץ.

ברבות הימים היה יושב לבדו .

אם הייתם רוצים למצוא את רועי אז הייתם צריכים
לחפש בשלוש מקומות. לרוב היה בבית העץ

שאחיו בנה, הוא לא היה בית עץ מפואר מפני שאחיו
בנה אותו עם מעט קרשים,

חברים אך עם הרבה מוטיבציה. רועי ניצל את בית
העץ שכבר לא היה בשימוש לנוח

מלחץ הלימודים ולחשוב על החיים, בית העץ הישן
הכיר את רגליו של רועי בלבד. אחיו ניסה לשכנע

אותו להזמין את אחת מחברותיו לבית העץ, כפי
שהוא היה עושה אך רועי היה ביישן. אם הוא לא
היה בחורשה הייתם רואים אותו מתאמן בספורטק
רמת אביב. כל מי שהיה עובר ליד הספורטק
תמיד היה מסתכל על התרגילים המרשימים שהילד
הצנום והגבוה היה עושה.

רועי ציפה לטיול בקוצר רוח, הוא אהב להתחבר
לטבע וזאת הייתה הזדמנות מצוינת בשבילו,
זה היה טיול משותף לכמה בתי ספר בישראל, הם
ייסעו לחיפה, בירת הצפון, לראות את הנופים
המדהימים, את הנמל ואת הגנים הבהאיים
המרהיבים, בין תחביביו היו להסתכל על נופים
מרהיבים

בישראל. הוא ידע שלכל אחד מהתלמידים יצמידו
תלמיד מבית ספר אחר, רועי לא התרגש מהרעיון,
הוא אהב להיות לבד ולא סמך על אנשים שאותם לא
מכיר. מה שעדיין לא יידע זה שבן הזוג שלו
יוביל אותם להרפתקה מסוכנת ומסתורית שרועי
בעצמו, לעולם לא היה מעז לעשות.

באותו הזמן ישב דן בביתו והתעסק במצית.

דן גר בנתניה, עיר הספורט והנופש, אך המקום בו גר
היה חור בהשוואה לנתניה, אביו מת לפני שנים
רבות ולא היה מי שיפרנס את משפחתו. אמו בקושי
הצליחה לסגור חודש, לכן אחיו הגדול,
אריאל, החל לעבוד כבר בגיל צעיר.

כולם תמיד השוויצו בפני דן באחיהם הגדול, למרות
שדן מאד התגעגע לשבת ולשחק עם אחיו, היה
נהנה דן מההטבות של מסעדת השווארמה שבה עבד
אחיו/. אבל דן תמיד היה עונה בחזרה :

"לפחות אני אוכל שווארמה כל יומיים".

הסוגיה על מות אביו הייתה קשה , כשדן היה שואל את אמו היא הייתה עונה שזה לא עינינו.

דן תמיד היה מנסה לעלות השערות לגבי מות אביו, ותמיד הגיע לאותה מסקנה, מות אביו

לא יתגלה לו אף פעם.

לפני שבוע התקשרה המחנכת של דן, רינת, לאמו. בשיחה תיארה המורה את המקרים המזעזעים

שדן עולל בחודש האחרון. הרשימה הייתה ארוכה מאוד , והיא כללה התחצפות למורה, שבירת אחת

האסלות בבית הספר ושריפת נייר הטואלט שבשירותים. היא ציינה שאם התנהגותו לא תשתפר לא יוכל לצאת לטיול הגדול בחיפה והמליצה לקחת ממנו את מציתו .

במשך כל השיחה דן היה על קו הטלפון השני , כששמע על לקיחת המצית זרק את השפופרת

וברח. דן ידע שהמצית היא הזיכרון היחיד שנשאר לו מאביו, הוא לא ידע מדוע אבל המצית הייתה

שונה משאר המציתים שהכיר.

דן סיפר לאמו את הסיפור הארוך, שכלל את הצתת הנייר ושבירת האסלה.

"איך לעזאזל שברת את האסלה ?!" שאלה אמו.

”בשיעור חינוך המשעמם שבו ילדים דיברו על
בעיותיהם האישיות, התחצפתי מעט למורה וביקשתי
לצאת להתפנות ולהתאוורר, נכנסתי לשירותים
והתעסקתי עם המצית, ללא ידיעתי הדלקתי
את נייר הטואלט, הנייר נשרף במהרה ובבהלה
קפצתי ממקומי ושברתי את האסלה, זאת הייתה
טעות באמת ובתמים” סיים את הסיפור רועי.
אחרי צעקות רבות וגיחוכים הלך דן לישון בתחושה
לא נעימה, המחשבה על לקיחת המצית שלו,
החפץ היחיד שנשאר מאביו גרם לדן לחוש מוזר,
כאילו עצם לקיחת המצית תיקח את אביו.
סדר יומו של דן התבסס על חברים רבים, אחד
התחביבים שלו היה לתת כינויים לחבריו,
חבריו קראו לו פיקה, על שם משפחתו הארוך
פיקוצ'בסקי, דן פיקוצ'בסקי.

יום הטיול הגיע. עד אותו יום הצליח דן לעצבן מספר
מורים אבל שיפר את התנהגותו מספיק
בכדי לצאת לטיול. דן הביא אספקה של חטיפים
שכללו ציפסים, במבות קרואסוני שוקולד וכמה
בקבוקי שתייה מוגזת.

"רועי, אל תשכח שבן זוגך הוא דן, הוא מגיע
מנתניה" אמרה המורה של רועי.

רועי לא הכיר טוב את נתניה, מדי פעם שמע סיפורים
מפחידים על העיר, הוא קיווה שיקבל
תלמיד רגוע כמוהו, שאוהב לחקור וללמוד, אבל הוא
לא ידע את האמת על בן זוגו.

" ואת בלב מספר אחת, מתי תהיי שלי? מתי תהיי
שלי?" פצח דן בשירה באוטובוס.

"היא מזמינה הפוך לשנינו..." המשיך דן בצהלה.
"שקט! מה זאת המהומה הזאת?" צעקה המחנכת
של דן רינה.

"פיקה תביא לנו קצת מוזיקה קצבית" צעקו חבריו
לכיתה.

"עזבו, אני לא מסתדר עם אנגלית כל כך..." ענה דן
בצחקוק.

"אם תמשיך להפריע ולהתנהג ככה" אמרה המורה
"אתה תחזור הביתה עם מונית" היא המשיכה.

"עוד כמה זמן מגיעים המורה?" צעק לה דן.

מה שהוא לא ראה זה את השלט "ברוכים הבאים
לחיפה".

"אמממ שלום" אמר רועי בקול ביישן.

"מה קורה גבר ?" ענה בביטחון דן.

"קוראים לי דן, אבל אתה יכול לקרוא לי פיקה"
המשיך דן.

"הבנתי, לי קוראים רועי, נעים להכיר" ענה לו בחזרה
רועי.

"אתה יודע איפה השירותים? שתיתי יותר מדי קולה
" הגיב מיד דן.

ובנימה זאת קראו המורות לכל התלמידים מבתי
הספר הרחבה הגדולה, שם הקריאו שמות
והסבירו על המסלול.

" המטרה של יום זה " פצחה המורה רינה "היא
לחבר ולהעשיר את חבר הקבוצה השני, לכל
אחד מכם יש חבר צוות שלא הכיר מעולם, זאת
הזדמנות מצוינת בשבילכם להתחבר ולהפרות
אחד השני"

"מתי הטיול הזה כבר מתחיל ? " צעק דן. " בא לי
לראות כבר את הנמל " .

"עוד שנייה דן, בוא רק נקשיב להדרכה ונלך, זה
חשוב" מיהר רועי להגיד.

" אני לא אוהב הדרכות , זה לא בשבילי, אתה עוד
תלמד להכיר אותי" השיב דן והתחיל ללכת.

" אחי, שים לי קצת גבינה בכנאפה " אמר דן למוכר
הדרוזי בדלית אל כרמל".

רועי נראה מפוחד, לרוב לא היה נוהג להסתובב
בסמטאות קטנות בשוק הדרוזי, אבל
לא נראה שלדן יש בעיה עם זה .

הוא ציפה לראות קצת נופים, את הגנים הבהאיים
המדהימים, את נקודת התצפית לנמל חיפה
ואת גן החיות, במקום, כל מה שעשה הוא לנסות
לגרום לדן לא להרוג את עצמו. למרות הפחד
ואי הרצון שלו, נהנה רועי מהחווייה הזאת, הוא
הרגיש שהיה לו חסר קצת ריגושים בחייו, ודן
הצליח למלט את החסר.

במהלך היום ראה דן מדי פעם דמוות לא מובנת. היא
הייתה רחוקה מאד ממנו אבל בכל זאת
הצליח לראות את תווי פניה. היא הייתה נערה או
ילדה כבת ארבע עשרה, יפיפה, בעלת
שיער לבן גולש, הוא מעולם לא ראה יופי שכזה,
ובמהירות שראה אותה, היא גם נעלמה.

"דן, אתה בסדר? " שאל רועי לאחר שראה כי דן בוהה .

"בטח , אני נראה לך לא בסדר? בוא נלך לראות עוד מקומות, דווקא יפה פה". אמר דן.

"מעולה, אפשר לבקר בשכונת כבאביר או בכנסייה המהודרת" ענה רועי.

" הכנסייה נשמעת לי טוב, אני רוצה לראות קצת נזירים" צחק דן.

"אין נזירים בכנסייה " ענה רועי .

שניהם צחקו וחלקו רגע משותף .

"תגיד" אמר דן "מוכרת לך נערה כלשהי בעלת שיער לבן?" שאל דן.

"תראה, שיער לבן הוא דבר נדיר, לרוב אין נערות רבות עם צבע שיער כזה, לדעתי סתם דמיינת

את זה" השיב רועי במהלך דרכם לכנסייה.

סך הכול יום טוב חשב לעצמו דן. אכלתי קצת כנאפה בשוק הדרוזי, אהבתי לראות את הבעת

פניו של רועי כשביקרנו בחנות הממתקים של אבו עבדאללה. דבר אחד לא הבין דן, מי הייתה

הנערה אותה ראה מספר פעמים כה רב ביום הזה, השאלה המשיכה להטריד אותו עד כניסתם

לכנסיית "סטלה מאריס".

"חכה רגע אני נכנס לשירותים" אמר דן " אכלתי יותר מדי גבינה".

בכניסתו לשירותים הופתע לראות נערה, כבת ארבע עשרה בעלת שיער לבן גולש, אותה נערה

שראה כבר כמה פעמים באותו היום, עומדת ומסתכלת עליו בשירותי הבנים.

היא לחשה משהו, אך הוא היה עסוק מדי בלהסתכל עליה, היא הייתה פשוט יפיפייה, הוא

מעולם לא ראה דבר כזה בחיים, על חולצתה היו מספר אנשים שלא זיהה, אבל הבן אדם האמצעי

היה קצת מוכר לו, כאילו חבר ילדות ישן, הוא היה בשנות השלושים לחייו ובתמונה נראה עסוק

בחיטוט בכיסיו כאילו מחפש משהו. דן ראה אדם נוסף עם המספר 19 על חולצתו דן שקע לרגע

במחשבה על התמונה המוזרה ולפני שהספיק להתבונן בשאר החולצה, הנערה פצחה בריצה אל

הדלת כשמאחוריה דן, אך כשיצא החוצה, היא נעלמה.

"תגיד, אכלת קצת יותר מדי כנאפה? " שאל רועי את דן.

"אני לא צוחק אתך " אמר דן "לבחור היה את המספר 19 על החולצה בוודאות"

"אתה הוזה, למה שתהיה בת בשירותי הבנים, ולמה שתרצה לברוח ממך " שאל רועי

"אתה יכול להאמין לי או לא, רק חשבתי שאולי את יודע מה משמעות המספר 19" המשיך דן למרות הערות של רועי.

" אין לזה משמעות אם ילד בן 14 המציא את זה " השיב רועי והפעם כבר בכעס.

"אני אעשה דבר שלא יעשה" התחיל דן את דבריו "אם אני משקר לך , זכותך המלאה לקחת לי את בקבוק הקולה לשארית הטיול"

מעתה רועי הבין שדן לא צחק אותו, מההכרות הקצרה ידע רועי כי בכל מה שקשור

למשקאות מוגזים ולדן, דן ממש אבל ממש לא צוחק.

" תראה, המספר 19 לא אומר לי הרבה" הגיב רועי הפעם בנעימות, "מה שכן, 19 הוא מספר

קדוש, אתה לא זוכר שהמדריך ציין את זה בהדרכה היום ?" המשיך רועי.

"לא מצטער, אני לא נוהג להקשיב למדריכים, או למורים או לך " ענה וגיחך דן.

"מה שהוא אמר" ניסה רועי לשמור על קור רוח "זה שהמספר 19 קדוש לדת מסוימת מאד,

הדת הבהאית, יש לה תשעה עשר חודשים בשנה ותשעה עשר ימים בחודש. אולי זו

הכוונה" סיים רועי את דבריו.

"קדימה, לגנים הבהאים" אמר דן בהתרגשות.

לרוב לא אהב דן מקומות כאלה, אבל הנערה, הציור על החולצה והאיש המוכר הזה, שנראה

מחטט בלהט בכיסו, נחוש למצוא משהו, משהו חשוב גרמו לדן לתחושה מעיקה על הגרון.

הוא חשב שהוא חייב למצוא את אותו האיש, והדרך אליו זה באמצעות האיש השני בתמונה,

האיש שקיווה דן, שיימצא בגנים.

הם נכנסו לאוטובוס הראשון שראו והחלו לנסוע.

"נו דן, רואה פה את מה שאתה מחפש ? מה אתה מחפש בכלל ?" אמר רועי

דן לא ידע מה הוא מחפש בעצמו, למה הוא הביא אותם לפה ומי היה האיש בתמונה,

מכל הבלבול שלו באותו רגע, המשפט היחיד שאמר דן היה : "חשבתי שהגנים יהיו גדולים יותר".

הם הלכו והסתכלו בגנים היפים, בזמן שרועי התעניין בפרחים היפים ובסימטריה של הגן, דן

רק הביט באנשים, הוא חיפש משהו מוכר, משהו שאולי יוביל אותו לאיש המוכר בתמונה.

"מה זה פה ?" שאל דן כשהוא מסתקרן.

"זה המקדש של הבאב" התחיל רועי לספר " הוא מקודש מאד..."

לפתע, דן פצח בריצה.

רועי לא הבין לאן דן רץ, וברגע אחד התחיל מרדף אחרי איש נמוך, בעל שיער שטני וחולצה לא

רגילה, אבל רועי זיהה מיד משהו שבלט מאד על החולצה, את המספר 19.

רועי לא חשב שדן יכול לרוץ כל כך מהר, עכשיו הוא הבין שטעה.

הם רצו ברחובות חיפה המפותלים ועקבו במהירות אחרי האיש המסתורי.

לפתע הגיעו למבוי סתום, לאיש אין לאן לברוח, דן ורועי הקיפו אותו. עד עכשיו לא הבין רועי מה פשר

המרדף, אבל דן ידע היטב, הוא מחפש אחרי משהו אבוד, משהו שבעזרתו יגלה את עברו.

שעה לפני כן הם הלכו ברחובות חיפה היפים, וכעת הם במרדף אחרי מישהו שהם אפילו

לא יודעים את שמו.

"מי אתה? " צעק האיש האלמוני.

"מי אתה? " צעק לו דן בחזרה .

" מי אני? " האיש כבר התחיל להתעצבן " אני אדם רגיל, עסקתי בחיים שלי כשלפתע החלטתם

להשתגע ולרדוף אחריי"

" אתה האיש מהתמונה עם... " גמגם דן.

"אתה בכלל יודע מי האיש האחר בתמונה? " אמר רועי.

" זה מה שאני רוצה לגלות" השיב דן .

"מה ? על מה אתם מדברים ? " צעק האיש. "למה אני?"

"אתה הצטלמת לתמונה לפני כמה שנים?" שאל דן.
 "הצטלמתי אלפי פעמים, אני לא יודע על איזה תמונה אתם מדברים". השיב בעצבנות האיש.
 "ראיתי תמונה שלך, עם אותה החולצה, עם המספר 19 בולט בגדול על החולצה" אמר דן.
 "הא... " אמר האיש "זה המספר הקדוש לדת שלי, הדת הבהאית, אבל אני לא זוכר שהצטלמתי איתה, אולי רק פעם אחת, לפני הרבה שנים"
 "עם מי היית כשהצטלמת איתה?" שאל בנחישות דן.
 "תן לי להיזכר" אמר האיש.
 "אין לנו את כל היום, האוטובוס יוצא עוד שעה, ואנחנו צריכים להיות עליו" אמר דן.
 "לדעתי" התחיל האיש ברוגע "התמונה צולמה ביום ההתנדבות של הדת הבהאית, נסענו להתנדב בארגון כלשהוא, אני לא מצליח להיזכר בו, והאיש בתמונה רצה נואשות להצטלם איתנו, לנצור את הרגע הוא אמר, שטויות" המשיך האיש.
 "אבל אין לי קשר אליו, הוא היה בחור שעזרתי לו באותו יום, זה הכול, הדבר היחיד שאני זוכר, זה שהוא רצה לצלם תמונה, וזהו".
 "טוב זה לא אומר הרבה" אמר רועי "אתה זוכר איפה זה היה?"

" הכתובת קצת זכורה לי, זה היה בנתניה, לפי דעתי
בשכונת אזורים ואת המספר אני

כבר לא זוכר" השיב האיש.

דן נראה המום, הוא גר בעיר נתניה, ולמרבה הפלא,
בשכונת אזורים.

דן הכיר את השכונה שלו כמו את כף ידו, רועי
לעומתו בחיים לא היה שם ולא היה רגיל
למקומות כאלה. הטיול כבר נגמר, רועי לעולם לא
נהנה כל כך, הוא היה נרגש, למרות שלא
היה רגיל לדברים כאלה התחיל לאהוב את סגנון
החיים השובב של דן, את הספונטניות ואת
הרצון לחקור ולגלות, דן הוא זה שהביא את הסיפוק
הרגשי לחייו של רועי.
כשהטיול נגמר, דן החליף מספרי טלפון אם רועי,
בתקווה להיפגש ולהמשיך ולחקור את האיש
בתמונה המוזרה. דן שהבטיח לרועי את בקבוק
הקולה כבר שתה אותו לגמרי ולא השאיר לרועי
טיפה, לרועי זה לא היה אכפת, הוא חשב על כל
החוויה שעברו באותו יום, וחוץ מזה כלום לא
עניין אותו.

"אימא, תפני ימינה פה" אמר רועי לאמו שנהגה
בלהיטות על מכונית השטח שלה.
"טוב רועי צ'וק, אל תדאג, אמא יודע מה היא עושה"
השיבה אמו.

הרכב של יהודית, אמו של רועי, לא נראה תואם
למקום שבו גר רועי, הרכבים שם היו פשוטים
יותר, הבתים היו קצת ישנים וחצרות המשחקים היו
מוזנחות ולא מטופחות.

דן הסתכל מהחלון, השעה הייתה כבר שלוש וחמש
דקות, רועי לא נהג לאחר למפגשים.
מאז הטיול הגדול הם לא הספיקו להיפגש, עבר שבוע
אחד בודד, אבל זה הרגיש להם כמו
נצח, הם הרגישו שאפשר לחתוך את המתח עם סכין.
"טוק, טוק" נשמעה דפיקה בדלת.

"אמא זה בשבילי, אני אפתח" שאג דן ורץ במהירות
לדלת.

מולו עמד רועי.

"בוא תתכבד, אתה רוצה קצת קולה?" שאל דן
בצהלה את רועי.

"לא זה בסדר, אתה יודע שאני לא אוהב אותה כל
כך" ענה רועי.

דן לא אהב את הרעיון שחברו הטוב אותו רכש בטיול
לא אוהב משקאות מוגזים כמותו.

"שניגש לעניינים?" מיהר דן להוסיף.

"לגבי זה..." התחיל רועי לענות "מה אנחנו בדיוק
חוקרים?"

"אני לא יודע" אמר דן בתמימות, "אנחנו צריכים לגלות".

"בינתיים שב, אמא שלי הכינה לנו סעודת מלכים" אמר דן.

על השולחן הונחו מאכלים מכל הסוגים, מנות ראשונות, עיקריות וקינוחים, רועי הרגיש בגן עדן. "אמא, אני הולך לחדר להביא משהו" קטעה צעקתו של דן את הדממה בחדר האוכל.

"זה לא מכבד, תישאר את שהארוחה תסתיים" השיבה במהרה אמו.

"אל תדאגי אני אחזור עוד רגע, רועי תתכונן לראות את ה...". דן הפסיק לדבר.

"מה קרה מתוק?" צעקה אמא של דן. אף אחד לא ענה.

"הוא מתלוצץ" אמר רועי שחשב שמכיר טוב את דן.

"הוא בוודאי יחזור עוד כמה שניות, הוא מאד רצה להראות לך את המצית שלו, זה הזיכרון היחיד שנשאר לו מאביו, הוא מאד רצה להראות לך אותה" אמרה אמא של דן.

דקות רבות עברו ודן לא חזר, כעת הבינו שלא מדובר בבדיחה.

רועי ואמא של דן מיהרו לחדרו.

דן שכב על הקרקע, מעולף, כשחלון חדרו פתוח
לרווחה.

"הוא יהיה בסדר" אמר הרופא בבית החולים לניאדו
שבנתניה .

" מה קרה לו ?" מיהרו לשאול.

" ככל הנראה זה קרה מהתרגשות, כי הדופק שלו
מאד גבוה." אמר הרופא.

" ברור, מתי הוא יקום ?" שאלה אמא של דן.

"אי אפשר לדעת, להערכתי בסביבות השעה- שעתיים
הקרובות הוא יהיה על הרגליים, אני מציע

להשאיר אותו פה להשגחה ללילה" השיב הרופא.

רועי היה מפוחד, הוא דאג לחברו אך יותר מכך, הוא
היה בעיר זרה, בבית חולים עם אישה

שהוא לא הכיר עד היום. הוא חשב על המעשה שדן
היא נוקט במצב שכזה, דן היה אמיץ מאד

ולכן החליט רועי להמשיך לחקור גם עכשיו, כשדן
שוכב מחוסר הכרה בבית החולים.

הוא ניגש תחילה למיטה בה דן שכב, לחפש את
הגורם האמיתי לעילפון שלו. לא היה שום

סימן, הוא נראה כאילו שהוא התעלף ללא סיבה, לא
מחסור במים, לא מכת חום, לא מאבק,

זה היה נראה שדן ראה משהו שהבהיל אותו עד כדי
עילפון.

רועי חיפש בכיסיו של דן, ומצא את המצית, היה לה
ריח קצת מוזר, ריח של בושם,
דן אהב להתבשם בבשמים הטובים ביותר, אבל הריח
של הבושם הזה היה שונה,
זה היה בושם לנשים. ועל המצית היה חרוט המספר
604.

" 604 ?" מלמל לעצמו דן.

מה זה אמור להביע חשב, ומה זה ריח הבושם הנשי
הזה, דן מתבשם במיטב הבשמים הגבריים
אך מעולם לא התבשם בבושם של אישה.

רועי יצא מהחדר של דן בבית החולים עם המצית
וסגר את הדלת אחריו.

על הדלת היה חרוט המספר 406 בגדול.

פלינדרום חשב לעצמו רועי, מעניין, יכול להיות שיש
משמעות למספר הזה?

רועי עבר כל דלת ודלת בבית החולים לניאדו. הוא
עבר את כל מאות הדלתות עד שלפתע הבחין
בשורה שבה על הדלתות התנוססו המספרים
שמתחילים מהמספר 600.

"601" קרא רועי " 602, 603 ... " המשיך.

"איפה לעזאזל חדר מספר 604 ?" רטן רועי.

זה הסתיים בדלת מספר 603. זאת הייתה הדלת
האחרונה בבית החולים הזה.

רועי הסתובב ללכת ולפתע לבו קפא במקום, זה היה
דן, עומד ומחייך בבגדי בית החולים,
"נו, התגעגעת?" שאל בחיוך.

"דן!!!! אני לא מאמין. מה קרה?" צעק רועי
מהתרגשות.

"אמא שלך ראתה אותך? היא דואגת מאד" המשיך
רועי לצעוק.

"תירגע רועי, הכול בסדר" השיב דן. "יש לי המון
דברים לספר לך ואני לא יודע מאיפה
להתחיל".

"תתחיל מההתחלה" מיהר רועי לענות.

"אז ככה, עמדתי בחדר וחיפשתי את המצית, ברגע
שמצאתי הבטתי מהחלון, ואתה לא
תאמין את מה ראיתי". אמר דן.

"תפסיק למתוח אותי, ספר כבר" אמר רועי.

"את הילדה עם השיער הלבן עומדת על המדרכה,
אותה ילדה שראיתי כבר כמה פעמים היום"
המשיך דן.

רועי התחיל לגחך. "אתה חושב שאני יכול להאמין
לאיזו המצאה משוגעת שלך?" צחק רועי.

"אתה לא חייב להאמין" אמר דן והתרגז " אבל לפני שהספקתי לעשות משהו שמעתי מישהו

לוחש את המספר 604 ואז התעלפתי. " סיים דן את הסיפור.

"ואיך ידעת איפה אני?" שאל רועי.

" כשהתעוררתי ראיתי את אמא שלי, ואחרי שעה של שאלות חוזרות ממנה, שאלתי אותה איפה

אתה, והיא אמרה לי שהלכת לחפש חדר כלשהו בבית החולים, המצית לא הייתה בכיס שלי אז

הבנתי שאתה מחפש את חדר 604, והנה אני כאן, עכשיו הכול בסדר ?" השיב דן.

"כן" ענה רועי בקוצר רוח, הוא הרגיש כמו אידיוט גמור כשלא הצליח לחשוב על דברים פשוטים שכאלו.

"בוא, בוא נלך לאכול משהו , שמעתי שהאוכל פה נוראי אבל זה מה יש " קטע דן את הדממה המביכה.

דן ורועי ישבו בקפיטריה ולידם אמא של דן.
 הם התייעצו והתווכחו, חשבו ואז התייאשו וחזרו
 לחשוב שוב. לבסוף אמא של דן התערבה בשיחה.
 "מה אתם עושים?" שאלה.
 "עזבי לא עניינד" מיהר דן לענות.
 "דן זה לא יפה" לחש לו רועי "גברתי, אולי את
 במקרה יודעת מה המשמעות של מספר 604?"
 "604 ? 604... המספר נשמע לי מוכר מאד, אבל אני
 לא מצליחה להיזכר מאיפה" ענתה אמא של
 דן.
 "מותק, למה אתה כל כך מתעניין בזה?" שאלה
 לפתע אמו של דן.
 "עזבי אמא, נו באמת, סתם איזה תמונה שראיתי"
 ענה דן.
 תמונה חשבה לעצמה אמא של דן, ממתי דן שלי
 מתעניין בתמונות תהתה.
 "דנוש מותק תעזוב את העניין הזה" אמרה אמו
 בנימה יותר רצינית.
 "אמרתי לך הרבה מאד פעמים שאנחנו לא מדברים
 יותר על אב..." נקטעו דבריה של הגברת.

"על מי ?" התעניין רועי.

" על אבא שלי" ענה דן ובעיניו נראה ניצוץ.

" אמא , אני יכול להישבע שראיתי אותו על התמונה!
זה היה הוא!" אמר דן.

" מעולם לא ראית אותו, הוא נפטר, ואנחנו לא
מדברים על זה יותר" סיימה אמו את השיחה.

חדר 604 היה החדר הראשון שבבנין העוקף את
המקום בו נמצא דן רועי ואמו.

הבניין היה ישן מאוד, צבוע בצבעי שחור ולבן, אור
בקע מן הבניין, נראה כי הוא עדיין

פעיל ואנשים טופלו בו. על הבניין התנוססו מספר
אותיות, אבל רובם הגדול היה חסר ולא

היה ניתן להבין במה מתעסקים בתוך הבניין.

דן ורעי כבר מזמן נפרדו לשלום, רועי הגיע בבטחה
לביתו, ודן שכב על מיטתו ונרדם.

הוא חלם על אותה נערה, היא הייתה יפהפייה גם
בחלום, שיערה הלבן גלש והבעת פניה הייתה

מאושרת. היא החזיקה ביד משהו, משהו מרובע
וקטן, וחרטה שתי אותיות קטנות.

דן התעורר מהחלום.

הוא חיפש אחר המצית ומצא אותו בשידה העליונה
שלו.

על המצית הפעם לא הופיע שום מספר, המספר נעלם
כלא היה, הפעם על הצית נראו שתי
אותיות – מ.כ.

צלצול נשמע בטלפון של רועי.

"רועי!" צעק דן ברגע שרועי הרים את השפופרת.
"שלוש בלילה עכשיו, אתה שתית יותר מדי קולה?
הרי אמרתי לך שזה עושה אותך היפראקטיבי"
השיב רועי בקול חצי ישן.

"תעורר רועי, אתה לא תאמין" אמר דן.

"אני כן מאמין, הערת אותי בשלוש בלילה, בדיוק
חלמתי איך ש... טוב לא משנה מה חלמתי" השיב
רועי בקול ביישני.

"מחר בשעה תשע תהיה אצלי בבית, הפעם אל
תאחר" אמר דן במהירות והניח את השפופרת.

רועי הבין שעליו להתייצב אצל דן מחר בתשע, והפעם
זה רציני.

"מ.כ , מ.כ" חזר רועי מספר פעמים רב עד שכבר לדן
נמאס לשמוע את זה.

" מה זה?" שאל רועי.

אם הייתי יודע חכמולוג, לא הייתי קורא לך" השיב
דן.

"מ.כ זה קיצור" מיהר רועי להגיד.

" אולי נשאל את המורה שלי ללשון, אירנה?" שאל
דן בלגלוג.

" אם זאת שהיא עולה חדשה, העברית שלה מאד
טובה" מיהר להוסיף.

"לא דן, אסור לערב בזה אנשים אחרים, אולי נחפש
באינטרנט ?" שאל רועי.

"מ.כ, נמצאו שלוש תוצאות" קרא רועי את הכתוב.

"מ.כ ההמבורגר הטעים בעיר" המשיך לקרוא.

"מ.כ –מרכז כיבוי והצלה של העיר נתניה" שאג דן
כשקרא את התוצאה, "זה בטח זה."

" ומה אתה מתכוון לעשות שם ? להגיד-

סליחה, אנחנו לא יודעים מה אנחנו עושים כאן אבל
באנו

לחקור משהו" אמר רועי ברמת הציניות הגבוהה ביותר שלו.

" תפסיק רועי, חוץ מזה מול התחנה יש את שווארמת הפרסי, היא הטעימה ביותר בעיר, נקפוצ' לשם בדרך, אחשלי עובד שם " אמר דן. רועי לא היה מרוצה בכלל.

"שתי שווארמות פרסיות עם המון רוטב" צעק דן למוכר.

" לא לא, בשבילי רק שתייה, אולי יהיה בשווארמה משהו שיש לי רגישות כלפיו" מיהר רועי להגיד.

"אז אחת שווארמה פרסית עם המון רוטב ושתייה?" שאל המוכר הפרסי.

"כן" ענו ביחד והתיישבו .

מול המסעדה הייתה תחנת הכיבוי וההצלה של נתניה. ובצד היו רשומות האותיות –מ.כ בגדול.

הם סיימו את השווארמה ונכנסו לתחנה.

את פניהם קיבלה פקידה שעבדה במקום.

" כן, איך אפשר לעזור בבקשה ?" אמרה.

"רצינו רק לראות קצת" המציא דן " אנחנו מפחדים מאד משרפות וטיול קצר יעזור לנו מאד" המשיך.

"מפה חמודים, רק לא להיכנס לשם, שם הכבאים
עובדים" אמרה.

הם טיילו בכל המקום, ראו את כל הציורים,
המדליות וההענקות שקיבלו. לבסוף ראו את
הכבאית

הגדולה והנוצצת, הסיור אולי עזר להם להתגבר על
"הפוביה" שלהם אבל הם לא מצאו שום מידע
הכרחי.

כשהם פנו לצאת, פניו של דן קפאו, רועי לעומת זאת
לא הבין מה קורה.

" הילדה!!!" צעק דן. " חכי חכי יש לי שאלות לשאול
אותך" צעק תוך כדי ריצה.

רועי מעולם לא ראה את אותה הילדה וגם עכשיו לא,
היא נעלמה עוד לפני שהספיק לראות אותה,

ודן התחיל לרוץ. רועי לא עמד בקצב של דן. הוא
נעצר, פנה אחורה והתיישב בשווארמה של

פרסי, מחכה שדן יחזור מהמרדף.

עברה כשעה עד שדן חזר, הוא היה עייף, מזיע
ומאוכזב. הוא לא הצליח לתפוס אותה, היא ברחה

לו מהידיים, באחת הסמטאות היא פשוט נעלמה.

" תגיד לי מה אתה חושב שאתה עושה ?!" צעק רועי
על דן.

"נמאס לי כבר, כל הזמן אתה עם הסיפורים שלך, עם
ההמצאות שלך, אני הולך הביתה" המשיך
רועי.

"תלך, אני לא צריך אותך בכלל" צעק דן.
רועי הוציא את הטלפון והתקשר לאמו.

"אמא תאספי אותי בבקשה מדין, אני רוצה לחזור
הביתה" אמר כועס ונרגז.

תוך כשעתיים הגיעה יהודית לאסוף את רועי.
מבחינתו זה היה הקש ששבר את גב הגמל, דן

היה אדם מסתורי מאד, פרטי ואישי, ורועי היה צריך
למלות את הפקודות של דן בלי לדעת

למה ומה הוא עושה. רועי לא אהב את השיטה הזאת,
הוא החליט שמעתה ואילך הוא מנתק

את הקשר שלו עם דן, הרי במילא הקשר לא היה
אמור להחזיק אחרי הטיול הגדול לחיפה.

שבועיים עברו מאז המריבה הגדולה בין דן ורועי.
למרות שבמשך כל הזמן הזה הם לא תקשרו אחד אם
השני, הם רצו מאד להמשיך לחקור את העניין
המוזר.

הדבר הבא שקרה גרם לשניהם להבין שעדיף להיות
ביחד, שעדיף להמשיך לחקור ואסור להם
לוותר.

"תלמידים," אמרה בקול מאוס המורה של דן "היום
מצטרפת לכיתתנו תלמידה חדשה"
"שמה הוא שנהב, היא הגיע לנתניה מדרום אפריקה,
קבלו אותה יפה בבקשה, אני סומכת
עליכם, היא למדה עברית באולפן וכעת היא מדברת
יפה" המשיכה המורה.
עיניהם של כל התלמידים התמקדו בדלת, תוך כמה
שניות תכנס התלמידה החדשה,
היא באה מדרום אפריקה ולמדה עברית באולפן,
ההתרגשות הורגשה בכיתה.

לכיתה ט"3 נכנסה שנהב בביישנות, העיניים
הכחולות שלה פנו כלפי מטה ופנייה הסמיקו עד
מאד.

"אממממממ, אהההההה, אמממממממ, קוראים...
לי... שנהב" אמרה מבושת.

"אני מגיעה מדרום אפריקה, אני מקווה שאצליח
לה.... אממממממ.... להשתלב פה"

"בוודאי שתצליחי" צעקו ילדי הכיתה יחד.

היה ברור שהחיבור בינה לבין תלמידי הכיתה יהיה
בלתי אפשרית, אין להם שום מכנה משותף
ברור.

"אני אוסיף קצת עלייך" מיהרה להגיד המורה "
אביה של שנהב הוא תורם יהודי ידוע בישראל,
הוא יקים פה, תזכירי לי מה חמודה?" אמרה
המורה.

"בית טיפול" השיבה שנהב.

"כן, בית טיפול, ולכן שנהב תעבור לגור פה לזמן
הקרוב" סיימה המורה את דבריה.

הימים עברו ושנהב נראתה יושבת לבד בהפסקות,
ללא חברים וללא עזרה.

באחת ההפסקות ניגשה שנהב לדן.

"אמממממ, סליחה?" אמרה שנהב בקול ביישני.

"שנייה אפריקה, אני מסיים לנצח את החזירים
האלה ואז" השיב כועס כשפניו בתוך מסך הפלאפון.

"אנגרי בירדס הזה פשוט ממכר" סיים דן את המשחק והניח את הפלאפון.

"זה אולי ישמע קצת אהההה מוזר, אבל אני חושבת שאני מכירה אותך" אמרה .

"כן? מוזר, אף פעם לא הייתי באפריקה... איך שם ? יפה ? " ענה דן.

שנהב צחקקה.

" לא " השיבה "לא מאפריקה, תבין אבא שלי בונה בתי טיפול, ובכל סניף כזה מוצבת תמונה של הבית אם האנשים המטופלים, ואתה נראה לי מאד מוכר" אמרה שנהב בקול רציני הפעם.

"יש לך את התמונה?" שאל דן בנימה רצינית למדי.

"כן, בבית, אם אתה רוצה..." לא הספיקה שנהב לסיים את דבריה ודן קטע אותה.

"אליך אפריקה" והתחיל ללכת.

"וואו!" צעק דן מהתרגשות.

הבית של שנהב היה ענקי.

הוא הוצב בדרום נתניה באחת השכונות הטובות
בארץ, הבית היה מלא בכל טוב, פסלים יקרים

תמונות מרהיבות ציורים שצוירו בידי האמנים
הנחשבים והנחשקים ביותר. גביעים הוצבו בכל

הבית, מדליות נתלו, כלי כסף וזהב הוצגו בוויטרינות
ותמונות משפחתיות נתלו על הקירות.

משפט ארוך צויר על הקיר בשפה מוזרה, ככל הנראה
באפריקנס, השפה בה מדברים

בדרום אפריקה. דן חלם על לגור במקום כזה,
ולמרות שהתפתה לשאול כמה עלה הבית

הבית, וכמה עלה הכד היפה שהוצב בכניסה הוא שמר
על איפוק.

"טוב, התמונה צריכה להיות איפה שהוא פה" אמרה
וקטעה את הדממה המביכה.

מול דן הוצבו כמאה תמונות.

דן ושנהב התחילו לחטט בכל מאה התמונות.

במחצית הדרך הרימה שנהב תמונה מרופטת, ישנה
ובלויה עד מאד.

חצי מהתמונה הייתה חסרה אבל שנהב זיהתה מיד
את האדם שהזכיר לה את דן,

היה לה זיכרון מיוחד במינו, ייחודי, יש האומרים
שאפילו צילומי, היא יכלה לזכור פרצוף
למשך כל חייה.

" דן, תראה" היא אמרה.

דן הסתכל על התמונה מספר שניות ולא הגיב.
בתמונה נראה בית ישן ורעוע, ליד הבית עמד גבר
גבוה וחסון, ככל הנראה היה זה אביה
של שנהב ולידו עמד גבר נוסף, הגבר נראה כאילו
מחפש משהו בכיס מכנסיו.

"שנהב" אמר דן,

"זה אבא שלי".

השעה הייתה שתיים בצהריים, יום שבת, האביב כבר
הגיע ורועי ישב בשקט וצפה בטלוויזיה
בביתו. לפתע נשמעה דפיקה בדלת.

רועי מיהר לפתוח.

"מי זה?" שאל רועי.

" זה דן ואממממ ידידה שלי, תפתח ואני יסביר
הכול" ענה דן.

דן נראה מופתע כשלביתו נכנס דן יחד עם שנהב.

הוא לא הבין מה קרה באותו רגע, הוא לא ראה את
דן זמן רב ולא הבין מי זו הבחורה המסתורית
הזאת שאיתו, הוא חשב שהוא ודן כבר מזמן הפסיקו
לדבר ולתקשר ופתאום בלי התראה מוקדמת
הוא עומד בפתח ביתו.

"דן?! שאל רועי.

"אני ולא אחר, תכיר, זאת שנהב, היא הגיעה מדרום
אפריקה" השיב דן.

"אמממממ נעים להכיר" אמרה מהר שנהב.

"איך הכרת אותה?" לחש רועי לדן.

"זה בסדר, אתה יכול לדבר בקול רם" אמר דן
במהירות.

"לפני חודש שנהב הגיעה לכיתה שלנו, היא עלתה
מדרום אפריקה, אבא שלה הוא תורם ידוע פה
בישראל" המשיך.

"ואיך הכרתם?" שאל רועי.

"יום אחד היא ניגשה אליי ואמרה שזיהתה אותי
מאיזה תמונה שיש לאבא שלה... הסיפור התגלגל
משם והיום אנחנו..." דן הפסיק לדבר.
זאת הייתה הפעם הראשונה שרועי ראה את דן נבוכ.
"ומה אתם עושים פה?" המשיך רועי עם השאלות.

"אנחנו צריכים את העזרה שלך, אני חושב שהאדם
בתמונה הוא אבא שלי, והפעם, אני רוצה
לאתר אותו."

אמו של רועי הזמינה פיצה לשלושתם.
דן ושנהב התיישבו על הכיסאות המהודרים בביתו
של רועי ורועי התיישב מולם.
"נו, מה היה כל כך דחוף דן ? " שאל רועי.
"אל תדאג, לא שכחתי את המריבה בינינו, אבל מה
שהיה היה, נכון ? אפשר להתחיל מהתחלה,
זה מה ששנהב תמיד אומרת" אמר דן.
" די דן, אני מתביישת" הגיבה שנהב.
"די כבר עם הפוצי מוצי שלכם, איך אני בדיוק צריך
לעזור לכם ? " שאל רועי.
"הגבר המוכר הזה, שראינו בתמונה? אני חושב שזה
אבא שלי" אמר דן
"אבל לא משנה כמה ניסתה שנהב לשכנע את אבא
שלה הוא לא היה מוכן לספר לה היכן שוכן
הסניף" הוא המשיך.
" זה לא בעיה שלי" מיהר רועי להגיד.
"אוי רועי, תעשה טובה, לזכר החברות הטובה בינינו,
לא היית רוצה לחזור לזה ? " שאל

דן.

"מה אתה רוצה שאני אעשה?" שאל רועי במרירות.

"אז ככה, לאבא של שנהב יש מרכז טיפולים, אתה תתחזה לילד שלאביו יש בעיות, תשאל

היכן שוכן בית המטופלים בנתניה ותקבע פגישת ניסיון, זה כל מה שאני צריך רועי, בבקשה" סיים דן את דבריו.

"אתה בטוח זה יעבוד? הוא לא יחשוד?" שאל רועי.

"אתה תצטרך להיזהר ולהתכונן לפגישה לפני, הוא מאד קפדן לגבי כל מה שקשור להתנדבות שלו" אמרה שנהב.

"אל תדאגי, למדתי איך לשקר טוב מאד מהחבר שלך" אמר רועי.

דן התחיל לצחוק.

"מה שנכון נכון" אמר ונשמעה דפיקה בדלת.

"מי זה?" שאל רועי.

"השליח פיצה" ענה.

"אני מקווה שהזמנת לי עם זיתים" אמר רועי ופתח את הדלת.

על דלת המשרד היה רשום "גילון מנלה".

רועי חשב פעמיים לפני שדפק.

הוא לא הבין למה הוא עושה את זה, זה מסוג הדברים שדן היה עושה, ואם כמה שדן היה מעצבן

הוא היה חייב לו טובות רבות. דן ושנהב הסתתרו מאחורי הקיר והתבוננו כיצד רועי דופק בדלת.

"כן ידידי ? " שאל גילון אביה של שנהב.

"שלום, קוראים לי רוי, ואני אממממ באתי לפה כדי לדבר איתך על..." אמר רועי.

"בוא ננהל את דו השיח הזה במשרדי, אנא, היכנס" אמר גילון.

"כן, אז אבא שלי היא רוצה לקבוע פגישה איתך, יש לו כל מיני אממממ בעיות" ענה רועי.

"כמו כולם. לא כך? " אמר גילון בצחוק.

רועי לא נראה כמשועשע מהבדיחה.

"יש לכם בית מטופלים פה בנתניה?" שאל רועי.

" צר לי ידידי, רק לפני כמה ימים התחלנו לבנות את בית המטופלים הראשון שלנו בעיר נתניה,

אני מבטיח לך שהוא יהיה מוכן עד שנה הבאה" השיב גילון.

"והיה פה פעם בית כזה בנתניה?" שאל רועי.

" פעם לפני הרבה זמן, היום כבר סגרתי אותו, לא היה ביקוש, אבל זה לא משנה" ענה גילון.

"ומה קרה עם כל המטופלים?" שאל.
 "ידידי, זה ממש לא לעניין כל השאלות האלה" אמר
 גילון בכעס.
 "זה חשוב לי לדעת, מדובר פה באבא שלי" ענה רועי
 בשקר.
 "אני יודע מה קרה לשנים מהם ידידי, לפי מה
 שהבנתי הם מצאו בית נטוש פה בנתניה והם
 גרים שם עד היום, זה כל מה שאני יודע, כל השאר
 עברו לבתי טיפול אחרים אני משער."
 "אממממ תודה לך אדוני" מיהר רועי להגיד ויצא
 בריצה מהמשרד.
 "חכה ידידי, לא רצית לקבוע פגישה?" שאל אך לא
 הספיק לתפוס את רועי.
 שנהב ודן חיכו לו מחוץ למשרד.
 "מה גילית?" שאל דן.
 "את האמת שלא משהו מיוחד" ענה רועי.
 "רק ששניים מהמטופלים שהוא הכיר טוב מצאו בית
 נטוש פה בנתניה לישון בו." המשיך.
 "ומי שני המטופלים?" שאל דן.
 "אני חושבת שזה אבא שלך" ענתה שנהב "הוא היה
 ביחסים הטובים ביותר עם אביך" המשיכה.
 "יש לי פיפי" קרא דן.

"אני אלוה אֹתֶךָ, גַּם לִי קִצַּת מִתַּחֲשֵׁק" אָמְרָה שְׁנֵהֵב.
"אַתָּה תִּישָׂאֵר פֶּה בַּחוּץ, אֲנַחְנוּ תִּכְּף חוֹזְרִים" אָמַר דָּן
לְרוּעִי.

"בְּסֹדֶר אֲבֵל תִּמְהַר" מִיָּהֵר לַעֲנוֹת רוּעִי.

רוּעִי לֹא אָהֵב אֶת הַשְׁכוּנָה הַזֹּאת בִּנְתַּנְיָה, הִיא הֵייתָה
מַעֲט אֲפֵלָה וּמִפְחִידָה לְטַעֲמוֹ, בְּתֵל אֲבִיב
לֹא הָיוּ כֹאֵלָה שְׁכוֹנוֹת.

"סְלִיחָה, אַתָּה רוֹצֵה עֵיתוֹן?" שָׁאלָה נַעֲרָה בַּעֲלַת שִׁיעַר
לְבֵן גּוֹלֶשׁ.

רוּעִי שֶׁתֵּק, הוּא הִיָּה הַמוֹס. הִתִּיאֹר שֶׁלָּה הִיָּה לוֹ
קִצַּת מוֹכֵר.

הִיא חֲזָרָה שׁוֹב עַל שְׁאֵלָתָה.

" בְּסֹדֶר " עָנָה רוּעִי בְּקוֹל חֲנוּק.

זֹאת הֵייתָה הַפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה שֶׁרוּעִי רָאָה אֶת אֹתָהּ
נַעֲרָה שֶׁחֲשַׁב שֶׁדָּן הַמְּצִיא.

רוּעִי לָקַח אֶת הָעֵיתוֹן וְהַנַּעֲרָה הִסְתַּלְּקָה מִשָּׁם.

הוּא הִסְתַּכֵּל כְּמָה שְׁנִיּוֹת עַל הָעֵיתוֹן. הָעֵיתוֹן הִיָּה יֶשֶׁן
וּמְרוּפָט, הוּא לֹא נִרְאָה כְּמוֹ עֵיתוֹן עֲכָשׁוּוֹי,
וְהוּא הִיָּה בְּצַבְעֵי שַׁחֹר וּלְבָן.

הַכּוֹתֶרֶת שֶׁל הָעֵיתוֹן הֵייתָה מוֹזָרָה מְאֹד.

בְּאוֹתִיּוֹת גְּדוֹלוֹת וּבְרוּרוֹת הָיוּ רְשׁוּמוֹת הַמִּילִים
הַבְּאוֹת: " מִקְרָה מִזְעָזַע בִּנְתַּנְיָה- אָדָם רָצַח אֶת

המטפלת שלו " ובצד היה רשום התאריך 14.3.2001 .
 רועי לא הבין במה מדובר. העיתון היה ישן, הכתבה
 הייתה מוזרה והנערה אף יותר.
 "רועי, מה קרה ?" שאל דן והבהיל את רועי מאחור.
 "דן, אני חושב שכדאי שתר.. תראה את זה..." אמר
 רועי והגיש את העיתון לדן.
 "את מה ?" שאל דן. " זה סתם עיתון " אמר.
 "תראה את התאריך" אמר רועי.
 "זה...זה...זה..." לא הצליח דן להוציא מילה מהפה.
 "זה מה?" התערבה שנהב.
 "זה התאריך של היום הולדת שלי, וגם זה היום שבו
 אבא שלי עזב אותנו" ענה דן.
 "וגם לא תאמין מי הביאה לי את העיתון..." אמר
 רועי.
 "מי? מחלקת העיתונים ?" שאלה שנהב בעקצנות.
 "מה מזכיר לך שיער לבן ?" שאל רועי דן כאילו
 ברמיזה.
 " הנערה... אתה בטוח שזאת הייתה היא ?" שאל דן.
 "קשה לי להגיד את זה, אבל אני בטוח שזאת היא,
 כנראה שלא שיקרת לי" ענה רועי.

בכתבה הייתה רשומה הכתובת של הבית בו נרצחה
המטפלת הצעירה, והכתובת הייתה
כמה רחובות משם ודן לא רצה לבזבז דקה, אבל לפני
שיוכל לעשות מעשה הוא צריך להחזיר את
שנהב הביתה, הוא לא יכול להסתכן בזה שהיא
תיפגע.
"אתה בטוח שאתה רוצה לעשות את זה?" שאל
בהיסוס רועי.
"אף פעם לא הייתי בטוח ככה" השיב דן.
"קשה לי להגיד את זה, אבל אני סומך עלייך" אמר
רועי בחיוך.
"יופי, אני שמח" השיב דן במהרה כאילו לא מתעניין
בדבריו של רועי.

הפעם אלה היו רק דן ורועי, דן תירץ תירוץ עלוב
לשנהב והצליח לשכנע אותה להישאר בבית.
הם עברו כמה רחובות והגיעו לכתובת שהייתה
רשומה בעיתון.
השעה הייתה שעת ערב מאוחרת, בכתובת עמד בית
נטוש, המספר שעל הבית היה שחוק לגמרי

אבל עדיין ניתן היה להבין שהמספר זהה למספר
בעיתון.

דן ורועי נכנסו לבית, דן הוביל.

הבית היה חשוך לגמרי והאור היחיד שהיה בקע
מהטלפון של רועי שהיה פתוח על לוח המקשים
ועליו מוקשות הספרות 100.

הבית היה כל כך ישן שלרועי נדמה היה שכל רגע הוא
עלול להתפרק.

הם התחילו לעלות לאט לאט במדרגות, המדרגות היו
רעועות ודן כמעט ונפל.

בכי צורם קטע את הדממה.

רועי לקח צעד אחורה, הוא פחד, דן לעומתו המשיך
ללכת לכיוון הבכי.

הבכי הגיע מאחת הדלתות בקומה השנייה.

הדלת נפתחה בבת אחת.

נערה כבת 13 יצאה מהדלת ובענייה דמעות.

"דן, זאת היא, בוא נעוף מפה, זה לא שווה את זה!"
לחש רועי לדן.

דן הבין היטב למי רועי התכוון, הנערה עם השיער
הלבן גרה פה בבית.

הנערה פצחה בריצה לקומה השלישית, רועי נרתע
מעט אבל דן מיהר לעלות בשקט אחריה.

הנערה נכנסה לחדר שבקומה השלישית, זאת הייתה
עליית גג ישנה עם חלון אחד קטן, במרכז
החדר עמד אדם נוסף שלא הבחין שהנערה נכנסה.

האדם חיפש וחיפש אחר משהו, הוא אפך את כל
הרהיטים שבחדר, כיסיו היו הפוכים וריקים.
דן המשיך להציץ במתרחש, בינתיים רועי חיכה
למטה.

האדם נעצר בבת אחת, הוא התחיל להסתובב לעברו
של דן.

דופק הלב של דן התחיל לעלות.

האיש עבר מול הנערה, הוא לא התייחס אליה, כאילו
היא הייתה בלתי נראית.

הוא התיישב על הכורסא והתחיל לדבר לעצמו.

זאת הייתה הפעם הראשונה שדן ראה את פרצופו של
האיש.

יד קרה נגעה בדן, דן נבהל והשתדל בכל כוחו לא
לצרוח.

זה היה רועי.

"יש לנו עניין לא סגור לסגור, בחיים שלך אל תפחיד
אותי ככה" לחש בכעס דן.

רועי היה מרוכז בלהסתכל אל האיש שישב בכורסא
ודיבר לעצמו.

"דן, יש פה..." נקטע דיבורו של רועי.

"אני יודע גאון" לחש דן.

"דן הבן אדם הזה דומה לך" אמר רועי בפחד.

"אתה לא חושב..." ודבריו של דן נקטעו גם הם.

הם הקשיבו לאיש מדבר עם עצמו.

"הם אמרו לי שאני משוגע... הם לא יודעים כלום..."

רצחתי אותה רק כי אבא שלה איים לקחת לי

את זה, את הדבר הכול כך חשוב... לא! זה שלי..."

אמר לעצמו האדם.

רועי התחיל להריח ריח מוזר, ריח דומה לזה של

הפלסטיק השרוף.

באותו הזמן האדם קם והתחיל ללכת לכיוונם של

רועי ודן, אך לפני שהספיק לצאת מהדלת התחילה

הנערה לצרוח על האדם.

הוא התעלם ממנה כאילו לא הייתה שם.

"אתה לא מבין! אין לי שום קשר עם אבא שלי!

אתה משוגע... רוצח!" צעקה הנערה על האדם

אבל הוא לא הגיב.

הוא חלף על פניה ויצא למרפסת.

"שמעת את זה?" שאל דן.

"את האדם או את הנערה?" שאל רועי.

"את שניהם... אתה מבין בכלל מה זה אומר?" אמר דן.

"לא כל כך..." אמר רועי אבל לפני שהספיק לסיים את דבריו אש פרצה בבית הישן.

רועי רץ כמו שמעולם לא רץ לפני, הוא דילג על כל המדרגות בקפיצה אחת ויצא מהדלת הראשית.

הוא לחץ על כפתור החיוג.

דן נשאר בקומה השלישית, הוא פרץ למרפסת.

האדם הסתובב עליו.

העיניים שלו נפתחו לרווחה.

"אבא...?" שאל דן את האדם וקיווה לטוב ביותר.

האדם היה מופתע כל כך שהחל ללכת אחורה לאט.

הוא מעד ונפל מהמרפסת בקומה השלישית.

דן הבין שהסיכוי האחרון שלו להיות עם אביו נגמר כעת.

בנשיפותיו האחרונות ראשו של דן החל להסתובב, הדבר היחיד שחשב כעת הוא על המשפחה,

על אימא שלו, שנהב ורועי, ועל אביו שהיה יכול להיות חלק מהמשפחה, וכעת הסיכוי הזה הסתיים.

הוא ראה את כל הניידות שמגיעות למקום, את מכבי
האש ואת האמבולנסים, הוא גם שמע קצת

מהשיחות שלהם, הם פרשו מעין מצנח, וצעקו
שיקפוץ למטה, אבל דן פשוט נפל לרצפה.

הנערה עם השיער הלבן ניגשה לדן.

"אל תצטער, הגיע לו למות, כל מי שלוקח חיים דינו
יהיה זהה" לחשה הנערה באוזנו וכעת התבהר
לדן כל הסיפור.

לרוב, לא היה נלחץ רועי בקלות, אך באותו הרגע,
הרגיש כי העולם קרס תחתו, ושאת המצב לא ניתן
להחזיר לקדמותו. באותו רגע, שמע רועי במעורפל
את שני השוטרים שדברו על יד הניידת.

בניידת ישב אדם שרועי זיהה אבל לא ידע מאיפה,
ליד הניידת עמדו שני שוטרים ובידם מכלי בנזין.
"מי זה?" שאל רועי.

"הוא נוכל, הוא זה ששרף את הבית, איזה אחד
מאפריקה, תורם, עלאק תורם..." ענה השוטר לרועי.

רועי נשאר עם הרבה שאלות, התקווה שלו הייתה
שדן יהיה בסדר וביחד יצליחו להבין את המאורע.

ימים רבים עברו ורועי קיבל את שיחת הטלפון
המיוחלת.

"רועי כהן?" שאלה המזכירה.

"כן?" ענה רועי.

"אתה מוזמן לבקר את חברך בבית החולים... דן
פיקוצ'בסקי" אמרה.

באותו היום נסע רועי לבית החולים לניאדו שבנתניה
לפגוש את דן, הוא היה חייב לברר הכול, ודן
היה היחיד מלבדו שידע את מה שהתרחש.

"דן!!" צעק רועי כשפתח את הדלת של דן אבל
האחות השתיקה אותו.

"הוא ישן עכשיו, זה חשוב שהוא יישן, הוא עדיין
חלש מאוד" מיהרה האחות להגיד.

רועי הנהן והתיישב בכיסא ליד מיטתו של דן.

הוא חיכה שעות רבות עד שדן התעורר.

כעת רועי היה מאופק יותר, קודם הוא התעניין בשלומו של דן.

"דן, אתה יכול בבקשה לספר לי מההתחלה ועד הסוף מה קרה שם? למה התעלפת?" שאל רועי.

"עזוב שטויות, אני חושב שפיתחתי אסתמה, כל האבק שריפה הזה והעשן, לא היה לי מה לנשום חוץ מהריח המסריח הזה" גיחך דן.

"דן, סליחה על שינוי הנושא, אבל מי לעזאזל היה שם? ומי זאת הנערה עם השיער הלבן?" רועי נראה נחוש לקבל תשובות.

דן התחיל לדבר אבל באמצע המשפט שלו שנהב נכנסה לחדר.

"אני יכולה לספר לכם מה קרה שם" אמרה שנהב.

"את? מה את קשורה בכלל? זה אני ודן, את בסך הכול חברה שלו" אמר רועי.

"אתה לא מבין כמה אני קושרה לסיפור הזה, הרבה יותר קשורה ממך זה בטוח" השיבה שנהב.

מרוב כול הדיבורים על קשור או לא קשור דן בדק את השרוכים שלו.

"אין דרך קלה להגיד את זה, אבל אחותי היא זאת שנרצחה לפני 13 שנה, כשאני הייתי בת שנה"

אמרה שנהב בלעג שעד כה לא הכיר דן.

אף אחד לא הגיב.

דן נראה מופתע, הוא חשב שהוא כבר הבין הכול אבל זה שינה את זה לגמרי.

"בכול אופן, האיש שאתם ראיתם בבית הנטוש, זה שדיבר לעצמו? זה היה עידן" המשיכה שנהב.

"עידן? נו אז ? מה אכפת לי מי זה?" ענה דן באגרסיביות.

"אני חיפשתי את אבא שלי לא איזה עידן..." המשיך דן.

"דן, לבן אדם הזה קוראים עידן פיקוצ'בסקי, הוא הבן אדם שחיפשת, הוא אבא שלך..."

שוב אף אחד לא הגיב. את הדממה קטע רועי.

"אם מה שאת אמרת נכון, אז מי המטורף ששרף את הבית ?" שאל רועי.

אבל לדן זה כבר התבהר.

"הכול התחיל לפני 13 שנים בדיוק. חודש לפני שאתה נולדת דן, אבא שלי ניהל מחלקה גדולה

לטיפול בחולי נפש, זאת הייתה שנתו הטובה ביותר, אמא שלי הייתה בהריון מתקדם איתי. אבא

שלך שהגיע למוסד חצי שנה לפני, הוא התנהג טוב מאד במוסד הזה ולכן אבא שלי החליט להצמיד

לו מטפלת, המטפלת הזאת הייתה הבת שלו, אחותי
הבכורה, אליסה.

הכול נראה טוב מאד, אליסה הייתה משבחת את
עידן, מעריפה עליו מחמאות והייתה תמיד מחייכת
כששמו הוזכר.

היא הייתה מטפלת בו מהשעה 4 ועד השעה 6 וחצי
בערב, היא הייתה במפתן הדלת של ביתנו
בשעה שבע אפס אפס.

אני זוכרת את זה היטב, אבא לא הפסיק לדבר על
היום הנורא הזה, 14.3, זה היום הולדת שלך דן,
נכון?" שאלה שנהב בלגלוג.

"כן, זה כן" ענה.

"ביום הזה היא לא חזרה, עד היום לא ידועה סיבת
הרצח. מה גרם לאבא שלך דן, לרצוח את אחותי?
מה גרם לו לרצוח נערה תמימה שטיפלה בו ? הא?"
התחילה שנהב לצרוח.

"אז השריפה דן, הייתה הנקמה הקטנה שלנו, דם
תמורת דם, חיים בעד חיים" שנהב התחילה לחייך.
"אז מי ששרף את הבית היה אבא שלך ?" שאל רועי
בתדהמה.

"כן טמבל, יופי של קליטה מהירה יש לך" ענתה
שנהב.

"אבל אני ראיתי, הם עצרו אותו! המזימה הקטנה שלך נכשלה!" צעק רועי אל שנהב.

"אין להם כלום, שום הוכחות..." גיחכה שנהב, "הם ישחררו אותו עוד לפני שדן ישתחרר מבית החולים".

"אני לא חושב ככה" אמר קול צרוד וגברי מאחור.

לחדר נכנס גבר לא מגולח, הוא היה גבוה מהממוצע ועליו הייתה חולצה קרועה.

זאת הייתה הפעם הראשונה שדן ראה את אביו.

מאחורי עידן פיקוצ'בסקי עמדו כשישה שוטרים עם מכשירים שהקליטו את כל השיחה.

"תפסנו אתכם, אני מתערב שאבא שלך ייכנס לכלא להרבה מאד זמן" אמר אחד מהשוטרים.

אף אחד לא האמין, כולם קפאו במקומם.

"ילדים, שיחקתם משחק מסוכן מאד, למזלכם הגדול מאד גם ניצחתם בו, הקלטנו את כל השיחה

ועכשיו יש לנו את כל ההוכחות שצריך" המשיך השוטר.

דן חשב שזאת ההזדמנות שלו, לדבר עם אביו, לחזור ולהיות משפחה, הרי עכשיו הכל התבהר.

שנהב והאבא המטורף שלה ייכנסו לכלא להרבה מאד זמן, אבא של דן, שהתברר ששמו הוא עידן,

לא מת, רק סבל מכמה פציעות קלות בגפיו, ודן עצמו
היה מוכן לאחות את הקשר הפגוע.

לפתע השוטר אמר משהו שלו דן לא ציפה.

"ואתה אדוני, בוא איתי, יש לנו עניין לא סגור,
בריחה ממוסד פסיכיאטרי והאשמה לגרימת מוות,
אתה גם תיכנס לכלא לכמה שנים לא מעטות" אמר
השוטר לעידן.

השוטר ועידן חלפו אל פני דן ורועי, דן כבר היה
מיואש, ההזדמנות התפוגגה לה, אבל לפני שדלת
החדר נסגרה עידן עצר, הוא הפנה את פניו לדן ואמר
משהו שדן לעולם לא יישכח.

"למרות כל המהמורות בדרך, אתה הבן שלי, אשמח
אם תבוא לבקר אותי, מי יודע ואולי גם נחדש
את הקשר האבוד" אמר לו.

זו הייתה קרן האור הכי גדולה בשביל דן, והוא
באמת האמין בזה, למרות הכל זה עדיין אפשרי.

אמא של דן נכנסה לחדר בוכה, לא כועסת, לא
מרוגזת, לא עצובה אלה שמחה, שמחה שדן בריא
ושלם, שמחה שהוא קיבל את עצמו כמו שהוא ויותר
מכול שמחה שהסוד האפל של המשפחה כעת
ידוע, כעת אבן גדולה ירדה לאמו מהלב. היא
התקרבה אליו וחיבקה אותה חזק עד שכמעט לא
נשם.

"אהה ואבא," אמר דן. עידן התחיל לחייך, מעולם לא שמע את המילה אבא בהקשר הזה.

"יש לי את המצית שלך, מה הסיפור מאחוריה?"
אבא של דן הפסיק לחייך, הוא לקח את המצית מדן

ואמר: "את הסיפור על המצית אני אספר לך אחר כך... אני רק יכול לומר שזה קשור לדת הבהאית".

הוא לא הספיק להגיד עוד מילה והשוטרים לקחו אותו בכוח, הוא אמר להתראות ונעלם.

"נו פיקה, כנראה שהגיע הזמן להגיד שלום..." אמר רועי.

"אני לא מאמין למה ששמעתי עכשיו, קראת לי

פיקה?" שאל דן בתדהמה.

"תמיד היית פיקה בשבילי, רק לחברים אמיתיים מותר לקרוא לך ככה, לא?" השיב רועי והלך לדרכו.

